

Wouter Stapel

Er wordt veel gepraat over een tekort aan waterprofessionals. En dat is terecht, want vacatures gaan ons in de toekomst veel geld kosten.

Dure vacatures

De economische crisis laat zich ook merken op de arbeidsmarkt. Projecten worden uitgesteld en daardoor is er minder werk aan de winkel. Dat gaat echter veranderen. Eens moeten die projecten toch opgepakt worden en veel collega's gaan met pensioen. Er lopen veel riolers en andere waterspecialisten rond met grijze haren en veel ervaring. Als die straks vertrekken, staat er geen leger afgestudeerden klaar om hun plaatsen in te vullen.

Wat kost een nieuwe collega?

Het aannemen van een nieuwe collega kost natuurlijk tijd en geld. Ook als we van een ideale situatie uitgaan loopt het al snel in de duizenden euro's. Zo kost intern overleg, vacature plaatsen, brieven selecteren en gesprekken voeren al vele mandagen en daarmee duizenden euro's. Maar dan begint het pas. De nieuwe collega moet ingewerkt worden en daar kunnen maanden overheen gaan.

Geen ideale situatie

De praktijk is echter niet ideaal. Nieuwe collega's zijn, als over een paar jaar de economie aantrekt en de vergrijzing toeslaat, moeilijk te vinden. Het werven duurt langer en is dus kostbaarder. Er is een goede kans dat degene die je aanneemt eerst het vak nog moet leren. En dan maar hopen dat het een blijvertje is en je niet na een tijdje weer terug bij af bent!

Onvervulde vacature is nóg duurder

Als we vacatures niet kunnen invullen en een tekort houden aan vakmensen heeft dat verstrekende gevolgen. Beheer en onderhoud kunnen niet goed of tijdig worden uitgevoerd. Dat leidt later tot hoge kosten voor herstel of vervanging.

Over nieuwe maatregelen die nodig zijn om ook in de toekomst te kunnen zorgen voor volksgezondheid, droge voeten en het milieu kan niet goed worden nagedacht. Dan treffen we niet de optimale maatregelen. Die zijn duurder of minder effectief waardoor we later nogmaals moeten investeren.

Verkeerde keuzes in beheer en onder-

houd en bij investeringen kunnen ook tot indirecte kosten leiden. Denk bijvoorbeeld aan schade ten gevolge van wateroverlast.

Een simpel sommetje

De volgende redenering is niet gebaseerd op onderzoek en zal best hier en daar mank gaan. Hij geeft wel een beeld van de orde van grootte van de kosten van het personeelstekort in onze sector.

Volgens het Feitenonderzoek Doelmatig beheer waterketen bedragen de jaarlijkse kosten voor riolering in 2020 circa 1,7 miljard euro. Stel nu eens dat we door een tekort aan vakmanschap 5 procent meer uitgeven dan nodig is (en 5 procent vind ik niet veel), dan hebben we het jaarlijks over 85 miljoen euro.

Of anders benaderd: In het Bestuursakkoord Water wordt gestreefd naar een doelmatigheidswinst in de riolering van circa 250 miljoen euro in 2020. Is dat haalbaar als we tegen die tijd veel van onze vacatures niet kunnen invullen?

De jeugd heeft de toekomst

Het kunnen invullen van de (toekomstige) vacatures begint bij de jeugd. Die moeten we interesseren in water, voor een relevante opleiding laten kiezen en vervolgens in onze sector laten instromen. Wat mogen we daar - alleen al in rioleringsland - jaarlijks aan uitgeven? Als we uitgaan van de hierboven berekende 85 miljoen euro is dat 5 euro per inwoner. Voor een fractie hiervan kunnen we al veel berei-

ken. ■

